

Hvis der er spørgsmål om varetægtsfængsling efter § 762, stk. 2, skal afgørelsen efter den foreslåede bestemmelse i retsplejelovens § 60, stk. 3, træffes af en dommer eller en afdeling, der ikke deltager i domsforhandlingen. Afgørelsen skal således træffes af en anden dommer eller afdeling, hvis tiltalte allerede er fængslet efter § 762, stk. 2. Afgørelsen skal endvidere træffes af en anden dommer eller afdeling, hvis tiltalte er fængslet efter § 762, stk. 1, men der ved afgørelsen om eventuel ophævelse bliver spørgsmål om fængsling efter § 762, stk. 2. Om dette er tilfældet, afhænger af, om anklagemyndigheden nedlægger påstand om, at tiltalte fængsles efter § 762, stk. 2, såfremt retten finder, at betingelserne for fængsling efter § 762, stk. 1, ikke længere er opfyldt. Retten må, inden den træffer afgørelse om, hvorvidt en fængsling efter § 762, stk. 1, skal ophæves, om nødvendigt ved spørgsmål til anklageren søge oplyst, om der (tillige) nedlægges påstand om fængsling efter § 762, stk. 2.

Når domsforhandlingen foregår ved et af landsrettens bitingsteder, kan spørgsmål om varetægtsfængsling behandles på hovedtingstedet, hvis dette findes hensigtsmæssigt. Anklageren og forsvareren må - i de tilfælde, hvor sagen skal behandles mundtligt, jf. nedenfor - tage til hovedtingstedet for at procedere spørgsmålet om varetægtsfængsling.

Det er - bortset fra den udsættelse, der er nødvendig for, at anklageren og forsvareren kan procedere spørgsmålet om varetægtsfængsling - op til retten at bestemme, om domsforhandlingen i straffesagen skal fortsætte uafhængigt af behandlingen af spørgsmålet om fortsat fængsling, eller om straffesagen skal udsættes, indtil spørgsmålet om varetægtsfængsling er afgjort.

Hvis den anden dommer eller landsretsafdeling finder det hensigtsmæssigt og forsvarligt, kan spørgsmålet om fortsat fængsling afgøres på skriftligt grundlag.

Hvis en af betingelserne i den foreslåede bestemmelse i § 60, stk. 3, 2. pkt., er opfyldt - dvs. at der er tale om en tilståelsessag efter § 925 eller § 925 a, eller hvis sagen for så vidt angår de forhold, der har givet anledning til varetægtsfængslingen, ikke omfatter beviserne for tiltalte skyld - skal afgørelsen ikke træffes af en anden dommer eller afdeling. I en sådan sag kan den dommer eller den afdeling, der deltager i domsforhandlingen, træffe afgørelse om varetægtsfængsling, uden at dette medfører inhabilitet.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til de foreslåede bestemmelser i retsplejelovens § 60, stk. 2 og 3, og § 91, stk. 3, og til pkt. 3 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 16 (retsplejelovens §§ 770 a-770 e)

Til § 770 a

Bestemmelsen afløser den gældende bestemmelse i § 770 a, stk. 1.

Den gældende bestemmelse regulerer både de tilfælde, hvor der træffes bestemmelse om, at den varetægtsfængslede er udelukket fra fællesskab med alle andre indsatte (fuldstændig isolation) og de tilfælde, hvor der alene træffes bestemmelse om, at arrestanten ikke må have samvær med bestemte andre indsatte - men altså gerne med øvrige indsatte - (delvis isolation).

Efter forslaget skal den særlige regulering i retsplejeloven af varetægtsfængsling i isolation alene finde anvendelse i de situationer, hvor der efter anmodning fra politiet er tale om udelukkelse af arrestanten fra fællesskab med alle andre indsatte (fuldstændig isolation).

Er der således tale om, at politiet af hensyn til varetægtsfængslingens øjemed alene ønsker, at arrestanten skal udelukkes fra fællesskab med bestemte andre indsatte (delvis isolation), følger det af den foreslåede ændring, at et sådant indgreb kan iværksættes efter politiets beslutning. Beskyttelse mod indgrebet - herunder mod risikoen for anvendelse af delvis isolation i et sådant omfang, at det nærmer sig fuldstændig isolation - vil være indeholdt i den almindelige regel i retsplejelovens § 773, hvorefter en arrestant kan forlange spørgsmålet om opretholdelse af andre begrænsninger (end de særligt regulerede), som politiet af hensyn til varetægtsfængslingens øjemed har foretaget i arrestantens rettigheder, forelagt retten til afgørelse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5. i de almindelige bemærkninger.

Bestemmelsen i *nr. 1*, svarer til den gældende bestemmelse.

Bestemmelsen i *nr. 2*, er derimod ændret med henblik på at understrege og fremhæve kravet om den særlige isolationsgrund, der skal være til stede ud over fængslingsbetingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3.

Af den foreslåede nye affattelse af *nr. 2*, fremgår således udtrykkeligt, at der skal være bestemte grunde til at antage, at varetægtsfængslingen i sig selv ikke er tilstrækkelig til at hindre arrestanten i at vanskeliggøre forfølgningen i sagen, herunder ved gennem andre indsatte at påvirke medsigtede eller ved trusler eller på anden lignende måde påvirke andre (såkaldt kollusion). Heraf følger, at der skal være en begrundet frygt for, at sigtede, ikke bare på fri fod, men også efter at være blevet frihedsberøvet, kan og vil vanskeliggøre